

# במדינה

## משפט

### מלחמת אחים

**אב ושני בנים דקרו בפכין את הבן הבכור בגלל סיכסוך קרקעות.**

במישפחת אברגאנס, מכפר ג'ואריש שלידי רמלה, היתה מהומה רבה. הבן הבכור, סאלימן בן ה-26, התקוטט עם אחותו. בלהת הוויכוח ורק עליה לבנה וגרם לה לזעזוע מוח. הוא נעצר עליידי המישטרה לחקירה, וכאשר הוחזר לביתו עם ערבו, תפסו אותו שני אחיו הצעירים, סלמן ועבד, ובנוכחות אביהם, מוחמד, דקרו אותו תשע דקירות בסכין.

לדברי כתביהאישום, שהוגש נגד האב ושני בניו, היה הרקע לסיכסוך המישפחתי ויכוח בעלות על ביתה של המישפחה, ונגרם בגלל נסיונותיו החוזרים ונשנים של הבן הבכור לקחת את הבית לעצמו.

**סולחה ובית.** שכנים ונכבדים בכפר התערבו והפסיקו את הקטטה. התביעה ביקשה לעצור את האב ואת הבנים עד תום ההליכים המישפחתיים נגדם, מחשש כי אם יחזרו לכפר, תתחדש מלחמת-האחים ויפלו קורבנות נוספים. אולם הסניגור, ארי קדרי, סיפר לשופט אברהם מישר, שהסיכסוך כבר חוסל. אחרי מיקרה הרקירות נערכה סולחה במישפחה, וכדי שהבכור יסכים לסולחה, מסרו לו אחיו את הבית שהיה שנוי במחלוקת. כאשר השתכנע השופט שהסיכסוך הסתיים, שיחרר את העצורים.

### סבתא בכלא

**הבן והנכדים נפלו על צווארה של הסבתא וביכו את מעצרה.**

וידה קסטרויאנו לא הרגישה טוב כאולם המעצרים. לא היה זה פלא, האשה חטובה-הגו בת ה-61 אינה ציפור של בתיכלא. היא אשה מכובדת, אמה וסבתא טובה, האהובה מאוד על בני מישפחתה. לפני ימים ספורים נעצרה לראשונה בחשר כי הבריחה ארצה במזוודתה, בשורות של רשת סמים, קילוגרם הרואין מתורכיה.

וידה היא ילידת תורכיה, ומתגוררת זה שנים רבות בארץ. לפני זמן-מה הציע לה חתנה כרטיסטיסה לתורכיה, כדי שתבקר שם את בני-מישפחתה. היא נסעה וכאשר חזרה ארצה נעצרה יחד עם ארבעה גברים וביניהם חתנה, אשר קנה לה את כרטיסהטיסה. בכיסא-מנהלים בחרו של אחד החשודים נמצא הסם, ומישהו דיבר והפליל במישטרה את הסבתא. הגירסה שהוגשה לכית-המישפט היתה כי האשה הבריחה לישראל את הסם במזוודתה כפולת התחתי.

**לא חלמנו.** כאשר הובאה ה' שבוע לשם הארכת מעצרה היא היתה האשה היחידה באולם. לידה ישבה שוטרת, שהביאה לה מפעם לפעם כוס מים. בני מישפחתה התגודדו ליד דלת האולם ורצו לראות את אמם. אחרי שסניגורה, עורך-הדין אהרון בן-שחר, הגיע להסכמה עם נציג המישטרה להאריך את מעצרה לעוד שמונה ימים, הסכים השוטר כי האשה תצא מהאולם, כשהיא מלווה בידי השוטרת, ותנשום אויר צה.

כאשר יצאה מהאולם התנפל עליה בנה הקטן. הצעיר נישק את פניה וידיה ובכה. "ששים שנה לא חלמנו שיקרה דבר כזה", אמר בקול רועד. האם ניסתה לשמור על קור רוחה, אולם כאשר בנה נישק אותה שוב וליטף את שער האפס, כמעט ונשברה גם היא: "הכל בסדר", אמרה לו, "טוב לי במעצר, השוטרת מתחמט אלי כמו אחות, יש לי חופש שם, ומביאים לי הכל, אל תדאג".

רק בקושי קרעה השוטרת את הנער המתייפח מרועות אמו, והחזירה אותו לחדר המעצר.

# מתחת לפני השטח מתחוללת ב"מעריב" מערכה

## חשאית העשויה לשנות את דמותו של הצהרון

# מבוקש: עורך

כעורך, השיגו יחול אחר-כך. מדבריו הבינו ירדיו כי בשום אופן לא יועבר תפקיד העורך הראשי של מעריב לאדם שאינו בעל השקפות לאומיות טהורות.

לדעתו, מסיפר המועמדים המעשיים לתפקיד העורך הבא במעריב הוא מועט. הוא נקב בשמותיהם של עידו דיסנצ'יק, לויצחק הירושלמי, ודב גולדשטיין, שניים מהם הוא רוחה על הסף מבחינת השקפותיהם, ולגבי מועמד אחד, הוא מסופק אם המערכת תקבל אותו. בהרכבה הנוכחי.

כרעמי מחפש מועמד לעריכה מחוץ לעיתון. בשיחות עם חבריו הוזכרו שמותיהם של הפרופסורים שלמה אהרונסון ויוסף נרבה. הרעלה גם שמו של ח"כ מסויים, והועלתה גם האפשרות שאפרים קישון, החוזר לישראל, יוכל לערוך את העיתון.

"איך יתכן" שואל כרעמי, שממשלה המיישבת את ארץ-ישראל תוצג כממשלת חירלון לאומי? הוא אינו מרוצה מן הקו של מעריב לא רק בעניינים מדיניים, אלא גם בעניינים כלכליים. יש מדור אחד במעריב, שבכרעמי מרוצה ממנו מאוד. זה ומדור המכתבים למערכת, הערוך כידי רוויזיוניסט ותיק, כרעמי סבור שהמדור הזה מייצג נאמנה את רדת הקהל בישראל.

גם חתנו של כרעמי, ירד מעצת המנהלים של שק"ם, אלי לנדאו, מגלה לאחרונה יותר התעניינות בעיתון. לנדאו הצטרף להנהלת החברת-האם מודיעין, והוא מעורב בעיקר בצדדים הניהוליים והכספיים של העיתון, ושומר על פרופיל נמוך בכל מה שקשור לעריכה ולתוכן. לנדאו שומר על יחסי ידידות עם כמה מהעיתונאים

אנשים רבים, בתוכם מנהיגים ואנשי-ציבור, וכולם מתחו ביקורת קשה על מעריב, ושאלו כיצד הוא שינה קו במהירות כזאת. כרעמי מייחס זאת לעורך שניצב. הוא עצמו, כך הוא אומר, נהנה מאוד מכתבתו של שניצב, וסבור שאין שני לו בעיתונות הישראלית. אבל גם אצל שניצב היו מיקרים של שינוי קו, אם כי בערכים הבסיסיים, הנוגעים לארץ-ישראל, הוא לא השתנה. אבל שניצב, לדעת כרעמי,

כרעמי באזני מקוביו, מופיעים במעריב דברים שמקומם יכירם בעל-המישומר או בתעולם הזה, ואפילו עיתון האופוזיציה דבר לא היה מרפס אותם.

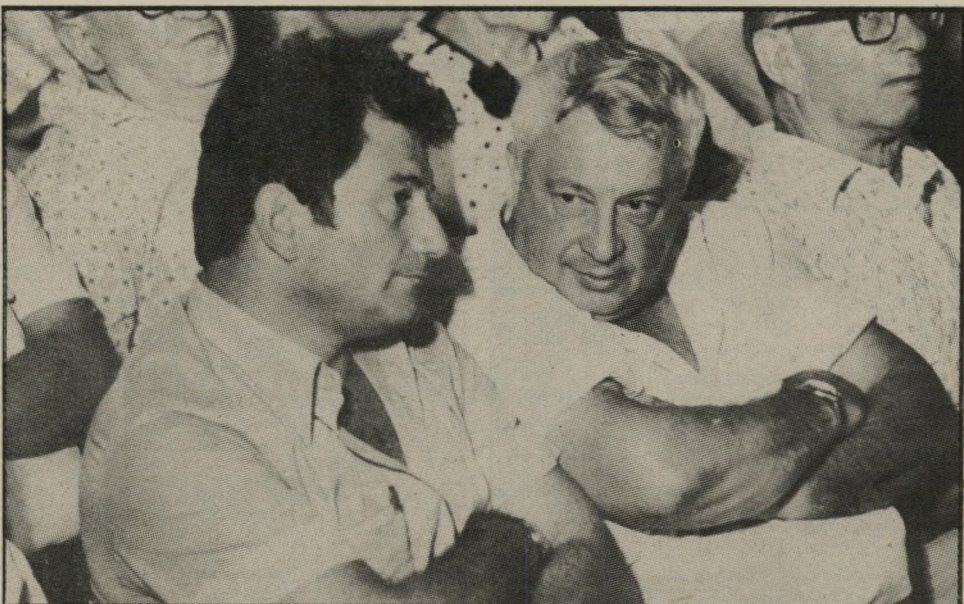
את כרעמי הכעיסה מאוד עמדתו של מעריב בתקופת מלחמת לבנון, ובמיוחד העמדה שנקט כלפי שר הביטחון לשעבר, אריאל שרון. לכעס הזה של כרעמי יש גם היבט מישפחתי. אלי לנדאו, חתנו, היה אחד מיועציו

לפני כמה חודשים ביקש עובר כרעמי שבתו, ניצה, תשולב בעבודה במערכת מעריב. התשובה שהיא קיבלת הדהימה אותו. מעריב לא זיהה מוכן לקבל את הבת לעבודה.

עובר כרעמי מחזיק במחצית המניות של חברת מודיעין, שהיא חברת-האם של מעריב. בשנה החולפת הגיע לשיאו המתח שבין כרעמי ובין המערכת של הצהרון, שבראשו עדיין מתנוססת הכותרת המעידה שלרעת



בעל-עיתון כרעמי עם בן-בן מדינה נפלאה ועם נפלא



חתן לנדאו עם שרון מגלה עניין מוגבר

הבכירים במעריב ונזחר מאוד מהבעת דעתו בענייני המערכת. המערכה במעריב מתנהלת בשקט. מתחת לפני השטח, רבים מהעיתונאים המעורבים בה מעמידים פנים שאינם יודעים כלל על קיומה — אך לתוצאות המאבק עשויות להיות השפעות חשובות על דמותו של היומן.

נותן לאחרים להשתולל. כרעמי מודיע שהוא לא יעסוק בעריפת ראשים ובטיהורים, והוא סבור שיש לנקוט בדרכים אחרות. הוא מרוצה מכך שאנשים מן הימין, כמו משה שמיר, משה זק והפרופסור יוסף נרבה, כותבים יותר מבעבר. לחבריו באגף הימני הבטיח כרעמי שאם לא יירדיו כי בשנה האחרונה שוחחו עימו

הראשיים של שרון. בשיחות עם חבריו מן החוגים הלאומיים" אומר כרעמי: חלילה לי מלהתערב בעריכת העיתון, אבל כמי שעמד ליד ערש העיתון, כואב לי שהוא מאבד את הקו שלו בעיתון לאומי הפתוח להשקפות שונות. נרתן להשתדל. כרעמי מספר לירדיו כי בשנה האחרונה שוחחו עימו

צורכיו הוא העיתון הנפוץ ביותר במדינה.

כרעמי רוגז על הקו של העיתון. הוא סבור שהעורך הראשי הנוכחי, שמואל שניצב, מאפשר בתקופת הנהלתו מה שבכרעמי מגדיר כהשתוללות של כל מיני בעל-רעט. שעיניו של שניצב אינה תמיד פקוחה. כרעמי טוען שלהוציא כמה שרידים מבין מייסדי העיתון, אין עוד למצוא בו בעלי השקפות לאומיות.

למה רק חושד? לכרעמי יש קאריירה ארוכה בתחום העיתונות, ארוכה אפילו יותר מן הקאריירה העיסוקית שלו. הוא אחד מבניו של זיכר פתחתיקוואי. כרעמי מכר בעצרתו את עיתונו של איתמר קראב"י, ואחר-כך היה כתב העיתון הפתחתיקוואי. ביחד עם כראב"י נמנה כרעמי עם מייסדיה של אגודת בני בנימין, אשר איגדה את בני האכרים של המושבות הוותיקות. כרעמי נימנה זמיר עם הורים הימני-לאומני, תחילה יישוב ואחר-כך במדינת ישראל. היה ה הפרקליט שמואל תמיר שתיווד יגנו ובין חברות הרוויזיוניסטים הראשונות של עזריאל קרליבך, חבורה שפרשה באישון לילה מידעיות אחרונות כדי לייסד את מעריב.

כרעמי, למרות גילו (78) עדיין זעיל באגודות המוקמות חדשות "בקרם עליידי הימין, כדי להצביע על הדברים החיוניים". כואב לו שהעיתון שלו אינו עושה זאת די. מי שלוקח את עריב ליד, חושב שהכל במדינה ורשד, אומר כרעמי, ושוכח שיש לנו דינה נפלאה ועם נפלא. היום, טוען